

Като отъ хала сгазени
дърветата плющятъ ;
и люспитѣ съ елмазени
отблѣсъци лъщятъ.

Мъглитъ заклокочиха, —
отъ гнѣвнитѣ очи
свѣткавици изкочиха,
и буйна речъ звучи :

„Душата на вихрушкитѣ
срѣдъ юлскитѣ слънца —
азъ всѣвамъ смутъ съ градушкитѣ
въ селяшкитѣ сърдца.

Въ нивята срѣдъ клонцитѣ,
въ безвѣтрения зной,
азъ дигамъ за сирацитѣ
зловещъ, вдовишки вой.

Трептя отъ напрежение
и вливамъ своя духъ
въ деца съ въображение
и лихъ, тревоженъ слухъ.

Азъ се задушвамъ въ глухия,
обиденъ плачъ, — така
напивамъ съ влага сухия
коматъ, държанъ въ ржка.